

predsednik Thomas S. Monson

Odločitve

Da bi se vedno odločali za težji prav, namesto za lažji narobe.

Bratje in sestre, preden začnem s svojim današnjim uradnim govorom, bi rad oznanil štiri nove templje, ki bodo v prihodnjih mesecih in letih zgrajeni na naslednjih lokacijah: v Quitu v Ekvadorju, v Harareju v Zimbabveju, v Belému v Braziliji in še en tempelj v Limi v Peruju.

Ko sem leta 1963 postal član zbora dvanajstih apostolov, je bilo v vsej Cerkvi dvanajst delujočih templjev. Pred dvema tednoma smo posvetili tempelj v središču mesta Provo in zdaj po vsem svetu deluje 150 templjev. Kako hvaležni smo za blagoslove, ki jih prejmemo v teh svetih hišah!

Bratje in sestre, želel bi torej izraziti hvaležnost za priložnost, da vam to dopoldne povem nekaj misli.

V zadnjem času sem premišljeval o odločitvah. Pravijo, da se vrata zgodovine odpirajo na majhnih tečajih, in tako se tudi življenja ljudi. Odločitve, ki jih sprejemamo, določajo našo usodo.

Ko smo izstopili iz predzemeljskega življenja in vstopili v zemeljsko

življenje, smo s seboj prinesli dar svobodne volje. Naš cilj je prejeti celestialno slavo, ali bomo svoj cilj dosegli ali ne, pa bo v veliki meri odvisno od odločitev, ki jih sprejemamo.

Večina vas pozna Alico iz klasične novele Lewisa Carrola *Aličine dogodivščine v čudežni deželi*. Gotovo se spomnite, da je prišla do križpotja, od koder sta naprej vodili dve poti, vendar v različnih smereh. Ko je razmišljala, po kateri poti naj gre, je srečala mačko Režalko in jo vprašala: »Po kateri poti naj grem?«

Mačka ji odgovori: »To je precej odvisno od tega, kam hočeš iti. Če ne veš, kam bi rada šla, ni važno, katero pot ubereš.«¹

Za razliko od Alice mi vemo, kam hočemo priti, in zato je pomembno, po kateri poti gremo, kajti pot, po kateri gremo v tem življenju, vodi do cilja v prihodnjem.

Da bi se odločili v sebi razviti veliko in močno vero, ki bo naša najučinkovitejša obramba pred nasprotnikovimi naklepi - pravo vero,

takšno vero, ki nas bo držala pokonci in podkrepila našo željo, da bi se odločali prav! Brez takšne vere ne pridemo nikamor. Z njo lahko dosežemo svoje cilje.

Čeprav je nujno, da se odločamo modro, se bomo občasno odločili nespametno. Dar kesanja, ki ga je priskrbel Odrešenik, nam omogoča, da naravnamo smer, da se lahko vrnemo na pot, ki nas bo vodila do celestialne slave, za katero si prizadevamo.

Da bi pogumno kljubovali splošnemu mnenju! Da bi se vedno odločali za težji prav, namesto za lažji narobe.

Ko premišljujemo o odločitvah, ki jih sprejemamo v vsakdanjem življenju - ali naj se odločimo tako ali drugače - če se bomo odločili za Kristusa, se bomo odločili prav.

Iskreno in ponižno molim, da bi bilo vedno tako, v imenu Jezusa Kristusa, našega Gospoda in Odrešenika, amen.

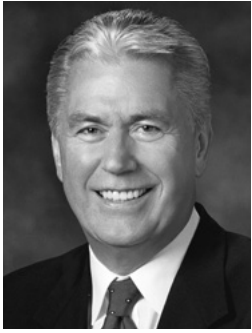
OPOMBA

1. Prirejeno po *Aličine dogodivščine v čudežni deželi*, Lewis Carroll, 2011, str. 76.

Nauki za naš čas

Od maja 2016 do oktobra 2016 lekcije za Melkizedekovo duhovništvo in Društvo za pomoč četrto nedeljo pripravite na podlagi enega ali več govorov z aprilske generalne konference 2016. Oktobra 2016 lahko govore izberete z aprilske generalne konference 2016 ali oktobrske generalne konference 2015. Predsedniki kolov in okrožij se lahko odločijo, katere govore se bo uporabilo, ali pa to odgovornost poverijo škofom in predsednikom vej.

Ti govori so na voljo v številnih jezikih na conference.lds.org.

predsednik Dieter F. Uchtdorf
drugi svetovalec v Prvem predsedstvu

Zadel si vas bo na rame in vas nesel domov

Prav kakor dobri pastir poišče svojo izgubljeno ovco, vas bo Odrešenik sveta, če boste le dvignili svoja srca k njemu, našel.

Eden mojih tesnobnih spominov iz otroštva se začne z oddaljenim tuljenjem siren o zračnem napadu, ki me prebudi iz sna. Prej ko slej je vse močnejši drugi zvok, regljanje in hrup propelerjev, dokler se ne trese ves zrak. Ker nas je mati dobro pripravila, smo otroci zgrabili svoje torbe in stekli navzgor po hribu v zaklonišče. Ko hitimo skozi trdo temo noči, z neba padajo zeleni in beli svetlobni signali, ki označujejo tarče bombnikov. Precej čudno je, da te signale vsi imenujejo božična drevesca.

Star sem štiri leta in sem priča svetovni vojni.

Dresden

Nedaleč od tam, kjer je živela moja družina, je bilo mesto Dresden. Tisti, ki so živeli tam, so bili nemara priča tisočkrat hujšim stvarjem, kot sem jih videl jaz. Obsežni ognjeni viharji, ki jih je povzročilo na tone eksploziva, so privedli skozi Dresden, uničili več kot devetdeset odstotkov mesta in za seboj pustili le malo drugega kot kamenje in pepel.

V zelo kratkem času mesta, ki je imel vzdevek »bisernica«, ni bilo več. Erich Kästner, nemški pisec, je o tem uničenju zapisal: »Njegovo lepoto so gradili tisoč let, v eni noči pa je bila docela uničena.«¹ V otroštvu si nisem mogel predstavljati, kako bi se sploh kdaj lahko premostilo uničenje vojne, ki jo je začel moj lastni narod. Svet okrog nas je bil videti popolnoma brezupen in brez vsakršne prihodnosti.

Lani sem se imel priložnost vrniti v Dresden. Sedemdeset let po vojni je ponovno mesto »bisernica«. Ruševine so bile odstranjene in mesto je obnovljeno in celo lepše.

Med obiskom sem videl lepo luteransko cerkev Frauenkirche, Cerkev naše Gospe. Prvotno je bila zgrajena v sedemnajstem stoletju in je bila eden dresdenskih svetlikajočih se draguljev, vojna pa jo je spremenila v kup kamenja. Tako je ostalo veliko let, dokler naposled ni bilo odločeno, da bodo Frauenkirche zgradili ponovno.

Kamne uničene cerkve so shranili in katalogizirali in so jih, če je bilo

možno, uporabili pri rekonstrukciji. Danes lahko vidite te kamne, počrnele od požara, ki so na zunanjih stenah kakor brazgotine. »Brazgotine« niso le opomin vojne zgodovine te zgradbe, temveč tudi spomenik upanja - veličasten simbol človeške zmožnosti, da iz pepela ustvari novo življenje.

Ko sem premišljeval o dresdenski zgodovini ter se čudil iznajdljivosti in rešitvam tistih, ki so obnovili to, kar je bilo docela uničeno, sem občutil prijetni vpliv Svetega Duha. Zagotovo, sem pomislil, če človek lahko vzame ruševine, kamenje in ostanke porušenega mesta ter ponovno zgradi osupljive zgradbe, ki se dvigajo v nebo, koliko bolj je vsemogočni Oče zmožen ponovno postaviti svoje otroke, ki so padli, se opotekajo ali so se izgubili?

Ni važno, kako docela uničena so morda naša življenja. Ni pomembno, kako škrlatni so morda naši grehi, kako globoka naša grenkoba, kako osamljena, zapuščena ali zlomljena so morda naša srca. Celotisti, ki so brez upanja, ki živijo v obupu, ki so izdali zaupanje, predali svojo integriteto ali se odvrnili od Boga, so lahko ponovno postavljeni. Z izjemo tistih nekaj sinov pogube ni življenja, ki bi bilo tako raztreščeno, da se ga ne bi dalo obnoviti.

Tole je radostna novica evangelija: zaradi večnega načrta sreče, za katerega je poskrbel ljubeči nebeški Oče, in preko neskončne žrtve Jezusa Kristusa smo lahko ne le odrešeni iz padlega stanja in povrnjeni v čistost, temveč lahko predstavimo umrljivega tudi presežemo in postanemo dediči večnega življenja ter smo deležni nepopisne Božje slave.

Prilika o izgubljeni ovci

Med Odrešenikovim delovanjem verski voditelji njegovega časa niso odobraval tega, da je Jezus čas namenil ljudem, ki so jih označili za »grešnike«.

Morda se jim je zdelo, da je grešno obnašanje dopuščal oziroma ga celo opravičeval. Morda so verjeli, da je najboljši način, kako grešnikom pomagati, da se pokesajo, to, da so jih obsodili, zasmehovali in jih sramotili.

Ko je Odrešenik uvidel, kaj farizeji in pismouki razmišljajo, je povedal naslednjo zgodbo:

»Kdo izmed vas, ki ima sto ovc, pa izgubi eno od njih, ne pusti devetindevetdesetih v puščavi in gre za izgubljeno, dokler je ne najde? In ko jo najde, jo vesel zadene na rame.«²

Stoletja se je to priliko tradicionalno razlagalo kot klic k dejanjem, naj izgubljeno ovco privedemo nazaj in pomagamo tistim, ki so se izgubili. Čeprav je to zagotovo primerno in dobro, se sprašujem, ali ne gre še za kaj več.

Ali je možno, da je bil Jezusov namen predvsem učiti o delu dobrega pastirja?

Ali je možno, da je pričeval o ljubezni Boga do njegovih svojeglavih otrok?

Ali je možno, da je bilo Odrešenikovo sporočilo, da Bog v celoti pozna tiste, ki so se izgubili - in da jih bo našel, jim pomagal in jih rešil?

Če je temu tako, kaj mora narediti ovca, da bo do te božanske pomoči upravičena?

Ali mora ovca vedeti, kako uporabljati zapleten sekstant, da izračuna svoje koordinate? Ali mora znati uporabljati GPS, da določi svoj položaj? Ali mora imeti znanja, da ustvari aplikacijo, da bo poklicala na pomoč? Ali potrebuje odobritev sponzorja, preden jo bo dobri pastir prišel rešit?

Ne. Zagotovo ne! Ovca je božanske rešitve preprosto vredna zato, ker jo ima dobri pastir rad.

Zame je prilika o izgubljeni ovci eden najbolj z upanjem prežetih

sporočil v celotnih svetih spisih.

Odrešenik, dobri pastir, vas pozna in vas ima rad. Pozna vas in vas ima rad.

Ve, kdaj se izgubite, in ve, kje ste. Ve za vaše gorje, vaše tihe priprošnje, vaše strahove, vaše solze.

Ni važno, kako ste se izgubili - bodisi zaradi lastnih slabih odločitev ali zaradi okoliščin, ki jih ne morete nadzorovati.

Kar je pomembno, je, da ste njegov otrok. In ima vas rad. Svoje otroke ima rad.

Ker vas ima rad, vas bo našel. Radostno si vas bo zadel na ramena. In ko vas prinese domov, bo enemu in vsem rekel: »Raduj se z menoj, kajti našel sem ovco, ki je bila izgubljena!«³

Kaj moramo narediti?

Toda morda premišlujete, kje je past? Zagotovo moram narediti več, kot da samo čakam, da bom rešen.

Medtem ko ljubeči Oče želi, da se k njemu vrnejo vsi njegovi otroci, v nebesa ne bo silil nikogar.⁴ Bog nas ne bo rešil zoper našo voljo.

Kaj moramo torej storiti? Njegova prošnja je preprosta:

»Obrnite [se] ... k meni!«⁵

»Pridite k meni!«⁶

»Približajte se mi in jaz se bom približal vam.«⁷

Tako mu pokažemo, da bi radi bili rešeni.

Za to je potrebno nekaj vere. Vendar ne obupajte. Če vere zdaj še ne morete obvladati, začnite z upanjem.

Če ne morete reči, da veste, da Bog je, lahko upate, da je. Lahko si želite, da bi verjeli. To je za začetek dovolj.

Potem se ravnajte po tem upanju in se obrnite k nebeškemu Očetu. Bog vam bo poslal svojo ljubezen in njegovo delo reševanja in preobražanja se bo začelo.

Sčasoma boste v življenju prepoznali njegovo roko. Občutili boste njegovo ljubezen. In želja, da bi hodili v njegovi luči in sledili njegovi poti, bo rasla z vsakim korakom vere, ki ga boste naredili.

Te korake imenujemo koraki zveste »poslušnosti«.

Ta beseda v teh dneh ni priljubljena. Toda poslušnost je ljubo pojmovanje v evangeliju Jezusa Kristusa, kajti vemo, da »se lahko reši ves človeški rod preko Kristusove odkupne daritve s pokoravanjem evangelijskim zakonom in uredbam«⁹.

Ko vse bolj verujemo, moramo biti tudi vse bolj zvesti. Prej sem navajal nemškega pisca, ki je objokoval uničenje Dresdna. On je prav tako zapisal stavek: »Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es.« Za tiste, ki ne govorite celestialnega jezika, se prevod glasi: »Dobro se brez vas ne zgodi samo od sebe.«¹⁰

Vi in jaz lahko nadvse zgovorno govorimo o duhovnih stvareh. Na ljudi lahko napravimo vtis z globoko intelektualno razlago verskih tem. O veri lahko govorimo v zanosu in »sanjamo o svojem domovanju zgoraj«¹¹. A če naša vera ne spremeni načina našega življenja - če naša prepričanja ne vplivajo na naše vsakdanje odločitve - je naša veroizpoved zaman in naša vera, če že ne mrtva, zagotovo ni v redu in je v nevarnosti, da se bo naposled razblinila.¹²

Poslušnost je življenjska sila vere. Luč v naših dušah se krepi s poslušnostjo.

Toda včasih mislim, da poslušnost razumemo napak. Poslušnost morda vidimo, kakor da je sama sebi namen, namesto kakor sredstvo za doseg cilja. Ali pa nemara z metaforičnim kladivom poslušnosti udarjamo po železnem nakovalu zapovedi v prizadevanjih, da bi tiste, ki jih imamo radi, s stalnim segrevanjem in ponavljajočim se udarjanjem oblikovali v svetejšo, nebeško stvarino.

Nedvomno so trenutki, ko potrebujemo strog klic h kesanju. Zagotovo so takšni, ki jih je moč doseči samo na tak način.

Toda morda obstaja drugačna metafora, ki lahko pojasni, zakaj smo poslušni Božjim zapovedim. Morda poslušnost ni toliko postopek uklanja, zvijanja in zbijanja naše

duše v nekaj, kar nismo. Gre bolj za postopek, v katerem spoznamo, iz česa resnično smo.

Ustvaril nas je vsemogočni Bog. On je naš nebeški Oče. Smo dobesedno njegovi duhovni otroci. Napravljeni smo iz božanskega materiala, ki je nadvse dragocen in visoko prečiščen, in tako v sebi nosimo tvarino božanskosti.

Vendar tu na zemlji naše misli in dejanja začne bremeniti to, kar je pokvarljivo, nesveto in nečisto. Prah in umazanija sveta nam zapackata duše, zaradi česar stežka prepoznamo in si zapomnimo svojo rojstno pravico in namen.

Toda vse to ne more spremeniti tega, kdo smo. Temeljna božanskost naše narave ostaja. In tisti trenutek, ko se odločimo v srcu obrniti k našemu ljubemu Odrešeniku in stopiti na pot učenca, se zgodi nekaj čudežnega. Srce nam navda Božja ljubezen; luč resnice nam navda misli; začnemo izgubljati željo po grehu; in nič več nočemo hoditi v temi.¹³

Poslušnosti nič več ne vidimo kot kazen, temveč kot osvobajajočo pot do naše božanske usode. In postopoma propadljivost, prah in omejitve te zemlje začnejo odpadati. Naposled se neprecenljivi, večni duh nebeškega bitja v nas razkrije in sijoča dobrota postane naša narava.

Vredni ste rešitve

Bratje in sestre, moji dragi prijatelji, pričujem, da nas Bog vidi takšne, kakršni resnično smo - in vidi nas vredne rešitve.

Morda čutite, da je vaše življenje v razvalinah. Morda ste grešili. Morda vas je strah, ste jezni, žalujete ali vas muči dvom. Prav kakor dobri pastir poišče svojo izgubljeno ovco, vas bo Odrešenik sveta, če boste le dvignili svoja srca k njemu, našel.

Rešil vas bo.

Dvignil vas bo in si vas zadel na ramena.

Nesel vas bo domov.

Če roke smrtnikov lahko kamenje in ruševine preoblikujejo v lepe hiše

čaščenja, potem lahko zaupamo, da nas ljubeči nebeški Oče lahko in bo ponovno postavil. Njegov načrt je, da iz nas zgradi nekaj veliko mogočnejšega od tega, kar smo - veliko mogočnejšega, kar si sploh lahko predstavljamo. Z vsakim korakom vere na poti učenca rastemo v bitja večne slave in neskončne radosti, kar smo bili zasnovani postati.

To je moje pričevanje, blagoslov in ponižna molitev, v svetem imenu našega Učitelja, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Gl. Erich Kästner, *Als ich ein kleiner Junge war* (1996), str. 51-52.
2. Lk 15:4-5.
3. Lk 15:6.
4. Gl. Know This, That Every Soul Is Free, *Hymns*, št. 240.
5. J1 2:12.
6. Mt 11:28.
7. Gl. NaZ 88:63.
8. Gl. Al 32:27.
9. Členi vere 1:3.
10. Erich Kästner, *Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es*, (1950).
11. Have I Done Any Good?, *Hymns*, št. 223.
12. Gl. JakK 2:26.
13. Gl. Jn 8:12.